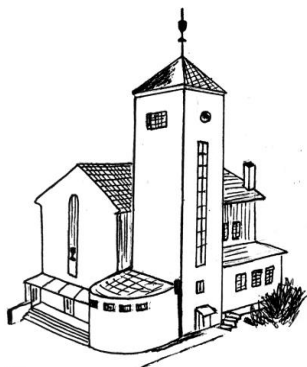

Adventní Sborové listy 2013

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Ježíš přišel, přichází a přijde

„Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? (...) Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? (...) Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Ř 8, 31-39

Pro mě je adventní doba radostnou přípravou na setkání. Největší vánoční dárek jsme už od Boha dostali. Je to jeho Syn Ježíš, který už je s námi. A adventní doba je příležitostí si to znovu uvědomit, že přišel z lásky k nám, že je přítomný v našem životě a že nám přijde znovu otevřít své království.

Hlavní adventní poselství je: Ježíš přišel, přichází a přijde! On má celý svět a celé dějiny ve svých rukou. Pro nás křesťany mají dějiny smysl a směr: směřují k Božím království. Proto se nemáme čeho bát.

Alain Cleysac

Společné svědectví je daleko věrohodnější

Alain Cleysac (1960) vystudoval historii a teologii. Je knězem. Český mluvící Francouz působí jako administrátor římskokatolické farnosti v Tuchoměřicích u Prahy. Je rovněž regionálním představeným řeholního institutu Chemin Neuf v ČR. Ekumenicky zaměřená komunita Chemin Neuf si letos připomněla 40. výročí svého vzniku.

Co inspirovalo vznik komunity Chemin Neuf v Lyonu?

Sedm členů charismatického modlitebního společenství cítilo touhu setkávat se častěji než jenom jednou týdně. Chtěli společně prožívat komunitní život, vydávat svědectví a hlásat radostnou zvěst evangelia. Proto hledali místo, kde by mohli spolu bydlet, a našli dům v ulici „Chemin Neuf“ v Lyonu.

V čem se projevuje důraz na ekumenismus?

Od začátku byla Komunita ovlivněná přítomností bratrů a sester různých křesťanských vyznání. Presentujeme se jako „katolická komunita s povoláním k ekumenismu“, to znamená, že je Komunita uznaná v katolické církvi, ale jejími členy mohou zároveň být i bratři a sestry z jiných církví. Komunita chce být věrná Ježíšově modlitbě před jeho smrtí (J 17,21): „Aby všichni byli jedno, aby tak svět uvěřil.“

V Lyonu vzniklo ve 12. století reformní hnutí Valdenských, které se rozšířilo i do severní Itálie. Jeho členové byli nemilosrdně pronásledováni inkvizicí. Dnes v Itálii existuje malá, ale respektovaná protestantská valdická církev. Vznik komunity právě v Lyonu mi připadá jako dobré znamení času – zhojit staré rány náboženské nesnášenlivosti.

Lyon byl od počátku duchovně velmi aktivním městem. Zde vnikla první církevní obec ve Francii. Zde prolili svou krev první francouzští mučedníci. Zde vznikalo v průběhu věků mnoho hnutí, i valdické hnutí. Zde se odehrály dva „ekumenické“ koncily. Zde žil otec Paul Couturier, který na konci první poloviny dvacátého století obnovil a rozšířil týden modliteb za jednotu křesťanů. Naše Komunita vznikla na této požehnané půdě a snaží se přijmout a rozvinout toto bohaté duchovní dědictví.

Spiritualita vašeho společenství je z velké části založena na duchovních cvičeních Ignáce z Loyoly, zakladatele jezuitského řádu,

jehož členové se podíleli v Čechách a na Moravě na násilné rekatolizaci protestantů. Čím to je, že to dnes vůbec není na překážku rozvíjení vztahů vaší komunity s lidmi z protestantských církví?

Když se evangelík odváží prožít duchovní cvičení podle Ignáce z Loyoly, je často velmi překvapen, jak rychle se cítí jako doma. Pedagogika duchovních cvičení totiž spočívá v setkání s Bohem skrze osobní modlitbu s Písmem svatým. To není daleko od „protestantské spirituality“. Účast jezuitů na násilné rekatolizaci v Čechách nemůže shrnout celou bohatost ignaciánské spirituality. Také je potřeba říct, že druhým kořenem naší spirituality je charismatická obnova. Toto hnutí přišlo do katolické církve skrze ekumenické kontakty.

Čím nás dnes může ignaciánská spiritualita obohatit?

Ignaciánská spiritualita je hodně zaměřená na rozlišování. V našem složitém světě, kde žádné rozhodnutí nevypadá jednoduše, je to velmi žádaná pomoc. Sám sv. Ignác dává důraz na to, že máme „hledat a nalézat Boha ve všech věcech“. To znamená, že všechno, co děláme, můžeme dělat s Bohem a pro něho („*k větší Boží slávě*“). Je to protijed na tendence oddělit duchovní život od běžného lidského života, které by nejraději církev „uzavřely do sakristie“ jako bezvýznamnou instituci. Ochuzuje to světský (občanský) život o jeho duchovní dimenzi.

Kolik členů má vaše komunita a ve kterých zemích působí?

V současnosti má Komunita asi 2000 členů ve 30 zemích světa. Ale působí ve více než 50 zemích, na všech kontinentech.

Co je hlavním posláním společenství Chemin Neuf ?

Hlásat radostnou zvěst (evangelium). Odvažujeme se rozpoznat naše povolání ve slovech, která četl Ježíš z proroka Izaiáše (Iz 61,1) v nazaretské synagoze: „*Duch Hospodinův je nade mnou, proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst.*“ (Lk 4,18)

Kdo pozval Vaši komunitu do Čech?

Kardinál Vlk jako pražský arcibiskup nám v roce 1998 nabídl dům v Tuchoměřicích a přijal oficiálně naši Komunitu do své diecéze. Bylo to v době, kdy jsme hledali nějaké místo v Čechách, pro naše akce.

Jak se Vám tady žije a působí?

Dům byl ve velmi špatném stavu. Vzhledem k našim finančním možnostem ho opravujeme velmi pomalu a postupně. Umožňuje nám však přijmout i velké skupiny.. Osobně se tady cítím jako doma, i když jazyk a čas od času i kultura mi připomínají, že jsem cizinec.

Nedělní mši ve vašem kostele navštěvují ve velké míře i mladé rodiny s dětmi. Co je k vám přitahuje?

Myslím si, že nejdůležitějším důvodem je, že u nás jsou vítány i děti. Připravujeme pro ně v rámci mše svaté dětskou bohoslužbu slova. Mají své pevné místo ve společenství a těší se k nám. Svou roli může hrát i to, že mše v Tuchoměřicích jsou většinou zpívány s kytarou.

Na rozdíl od klasických řádů mohou u vás složit věčné sliby a žít v komunitě i manželské páry. Lze skloubit život rodiny s řádem?

Přináší to hodně duchovního ovoce. Je třeba dbát o to, aby rodiny měly svůj vlastní prostor a dostatek času samy pro sebe. Děti, i když žijí v komunitním domě, nejsou členy Komunity a nemají vůči ní žádné závazky. Přítomnost rodin v domě přináší více života a radosti i nám celibátníkům. Život „pod jednou střechou“, není jedinou možností pro rodiny. Manželé se mohou zavázat do Komunity a přesto mohou zůstat bydlet ve svém bytě nebo domě.

Co nabízíte mladým lidem?

Máme rozdílné nabídky pro mládež od 14 do 18 let a od 18 do 30 let. Jsou to evangelizační nebo formační víkendy (největší akcí jsou asi Velikonoce) nebo týdenní obnova Jericho. Nabízíme také letní programy v zahraničí, nebo možnost formačního pobytu v opatství Hautecombe ve Francii. Pro ty, kteří se chtějí s Komunitou podílet na evangelizaci mládeže a hledat své povolání v církvi, také existuje společenství „Mládež Chemin Neuf“.

Co nabízíte manželským párům?

Manželským párům a rodině se věnuje misie Kána. Letní týdenní setkání Kána je časem zastavení a setkání v páru. Je otevřené manželským párům, které se chtějí nechat obnovit prostřednictvím sdílení a modlitby.

Děti (od 3 do 13 let) se plně zúčastní setkání a mají svůj vlastní program.

Slyšel jsem, že s protestantským charismatickým Křesťanským společenstvím v Praze pořádáte na veřejnosti misijní akce, např. v Praze – Stodůlkách.

Od začátku jsme chtěli evangelizovat s křesťany z jiných církví. Rozdělení křesťanů je hlavní překážkou evangelizace -společné svědectví je daleko věrohodnější. Poslední akce tohoto typu se konala ve spolupráci s Církví Bratrskou a s Křesťanským Společenstvím (ale také s místní katolickou farností) ve Stodůlkách.

Při mši svaté neopakujete pouze obrat o jednotě křesťanů, ale vyjmenováváte jednotlivé proudy světového křesťanství.

Každý den se během ranních chval modlíme za jednotu křesťanů „*jak Bůh chce a skrze prostředky, které On chce*“ (podle textu otce Paula Couturiera). V této modlitbě mluvíme také o „utrpení z rozdělení“. Utrpení prožíváme zvláště, když slavíme eucharistii, „svátost jednoty“, protože ještě nemůžeme přijímat u jednoho stolu. Proto je pro nás důležité se přimlouvat za jednotu i během mše svaté. Aby to bylo konkrétnější, nemodlíme se jenom za jednotu (kterou mimochodem každý z nás vidí trochu jinak), ale prosíme za požehnání a pokoj pro každou církev nebo pro každou „rodinu církví“.

Jak se Vám v Čechách žije?

S tříletou přestávkou zde od roku 2000 žiji asi 11 let. Do České republiky a hlavně do Prahy jsem se zamiloval. Kultura je jiná než ve Francii, ale mentalita není tak odlišná. Proto se tady cítím velmi dobře.

V rámci české větve hnutí ACAT se zastáte obětí porušování lidských práv - lidí vězněných v různých zemích světa pro svoji víru a přesvědčení.

ACAT se angažuje také proti mučení a trestu smrti. Bojovat za lidská práva znamená bojovat za důstojnost člověka. Pokud věříme, že člověk je stvořený k obrazu Božím, je naší křesťanskou povinností se tohoto boje účastnit. Pro mě je to také určitá forma evangelizace. Hlásáme

radostnou zvěst, že člověk má hodnotu a důstojnost, protože je milován Bohem. Když máme svobodu, měli bychom ji využít k tomu, abychom pomohli lidem, kteří jsou pronásledováni pro své názory, i když s nimi občas nesouhlasíme.

O Čechách se tvrdí, že jsou ateisté.

Myslím, že většina dnešních Čechů je spíš „příliš věřících.“ Jsou připraveni věřit komukoli, kdo jim slíbí, že budou bohatí, zdraví a šťastní, pokud mu svěří do rukou moc (nebo peníze). Myslím, že Češi jsou jen zablokovaní vůči církvím, a to jen často uměle vytvořenými předsudky. V tomto smyslu jsou Češi spíš hledající, ale často nehledají na správném místě. Náš úkol jako křesťanů je hledat cestu k nim, hledat způsob, jak jim ukázat, že jenom Bůh může splnit jejich očekávání, a hledat, jak jim o tom svědčit srozumitelným a věrohodným způsobem.

Je doba adventu, očekávání příchodu Ježíše Krista. Co pro Vás advent znamená?

Pro mě je adventní doba radostnou přípravou na setkání. Největší vánoční dárek jsme už od Boha dostali. Je to jeho Syn Ježíš, který už je s námi. A adventní doba je příležitostí si to znovu uvědomit, že přišel z lásky k nám, že je přítomný v našem životě, a že nám přijde znovu otevřít své království.

Máte pro nás své adventní poselství? Máme se bát budoucnosti nebo se radovat?

Hlavní adventní poselství je: Ježíš přišel, přichází a přijde! On má celý svět a celé dějiny ve svých rukou. Pro nás křesťany mají dějiny smysl a směr: směřují k Božím království. Proto se nemáme čeho bát. „*Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? (...) Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? (...) Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu*“ Ř 8, 31-39

Michal Šimek

(vyšlo 3. 12. 2013 v Perspektivách č. 24 – příloha Katolického týdeníku)

Zpráva o odhalení pamětní desky obětem holocaustu ze Mšena

Odhalení pamětní desky obětem holocaustu ze Mšena se uskutečnilo v neděli 3. listopadu 2013 v parku před Masarykovou ZŠ ve Mšeně. Zúčastnilo se ho na 80 lidí. Místo bylo zvoleno symbolicky jako poukaz na tolerantní vztah k Židům, který měl první prezident Československé republiky Tomáš Garrigue Masaryk, jehož pomník před mšenskou školou nesoucí jeho název, stojí. Vedle toho velkou roli hrálo i to, že v hodinách dějepisu se žáci nebudou učit jen obecně o dějinách holocaustu, ale budou mít přímo na očích doklad, že oběti tohoto zločinu byli přímo i občané ve Mšeně.

K odhalení došlo v roce 70. výročí transportu devíti bývalých mšenských občanů do koncentračních táborů, z nichž se už nevrátili. Pořízení pamětní desky zhotovenou akademickým sochařem Petrem Císařovským bylo spolufinancováno veřejnou sbírkou. Celkové náklady na zhotovení desky činily 53000 Kč. Ke dni odhalení občané přispěli částkou přesahující 12000,- Kč.

Slavnost odhalení pamětní desky zahájil skladbou Johanna Gaspara Fischera: Trumpet Voluntery pro trubku a varhany, **Miroslav Šulc, žák ZUŠ Mšeno. Moderování se ujal mšenský evangelický farář Michal Šimek.** V úvodu přečetl jména všech mšenských Židů, kteří byli deportováni podle databáze Židovského muzea v Praze do koncentračních táborů a nikdy se již nevrátili.

(legenda - 01 Identifikátor rodiny; 02 Příjmení; 03 Jméno; 04 Narozen/a; 05 Poslední bydliště před deportací; 06 Transport do Terezína (označení, číslo v transportu, místo odjezdu, datum příjezdu); 07 Transport na východ (označení, číslo v transportu, místo odjezdu, datum odjezdu, cíl); 08 Místo a datum úmrtí):

28942 **Lederer Artur** 14.10.1883 Mšeno CI, 145, Mladá Boleslav, 13.01.1943 Cq, 1995, Terezín, 20.01.1943, Osvětim CZ

28942 **Lederer Leo** 02.12.1918 Mšeno CI, 147, Mladá Boleslav, 13.01.1943 DI, 1239, Terezín, 06.09.1943, Osvětim CZ

28942 **Ledererová Marie** 25.09.1889 Mšeno CI, 146, Mladá Boleslav, 13.01.1943 Cq, 1996, Terezín, 20.01.1943, Osvětim CZ

45408 **Müller Gustav** 23.11.1871 Mšeno CI, 173, Mladá Boleslav, 13.01.1943 Dr, 1562, Terezín, 15.12.1943, Osvětim CZ

28943 **Pick Gustav** 15.08.1873 Mšeno CI, 176, Mladá Boleslav, 13.01.1943 Terezín, 20.03.1944 CZ

28944 **Picková Arnoštka** 09.01.1877 Mšeno CI, 162, Mladá Boleslav, 13.01.1943 Dr, 1555, Terezín, 15.12.1943, Osvětim CZ

28943 **Picková Emilie** 15.03.1883 Mšeno CI, 177, Mladá Boleslav, 13.01.1943 Terezín, 02.04.1944 CZ

28944 **Picková Růžena** 12.11.1912 Mšeno CI, 163, Mladá Boleslav, 13.01.1943 Cq, 543, Terezín, 20.01.1943, Osvětim CZ

45409 **Steinová Hermína** 28.08.1871 Mšeno CI, 168, Mladá Boleslav, 13.01.1943 Dr, 2117, Terezín, 15.12.1943, Osvětim CZ

Shromážděné přivítal mšenský starosta Martin Mach:

„Vážení občané,
dovolte, abych Vás přivítal při příležitosti odhalení pamětní desky obětem holocaustu ve Mšeně. O tématu samém budou po mně odborněji hovořit jiní, pokusím se tedy nastínit genezi zrodu památníku. Vše odstartoval článek pana Jana Kozlíka v Mšenských novinách z jara minulého roku, kdy jsme si mohli přečíst jména a osud těchto zapomenutých občanů města. Na podzim mne pan Kozlík v doprovodu faráře pana M.Šimka navštívili a přednesli myšlenku na vytvoření pamětní desky. Myšlenka mne zaujala a postupně i městskou radu a zastupitelstvo, které záměr schválilo. Začali jsme na radnici pátrat po dalších údajích o obětech a upřesňovat jejich seznam. Zejména jsme

chtěli zjistit, v kterých domech tito občané žili, aby číslo popisné mohlo být na pamětní desce - jsou to domy v ul. Masarykově, Karlově a na Větráku. Poté se vyhlásila veřejná sbírka na pořízení desky a také vypsalo výběrové řízení o návrh na její podobu. Zvítězil návrh akademického sochaře pana Petra Císařovského, jehož dílo za chvíli odhalíme. Je to dlouhá doba, která uplynula od chvíle, kdy dnes vzpomínání občané města zmizeli. Jsem ale rád, že tento památník vznikl a bude tu stát jako memento toho, k jakým strašným koncům až může dovést rasová a etnická nesnášenlivost, což je aktuální bohužel i dnes.

Děkuji, že jste přišli uctít památku našich spoluobčanů.“

Hned po přivítání starosta společně s autorem návrhu - akademickým sochařem Petrem Císařovským, desku odhalili.

Petr Císařovský při té příležitosti řekl:"

K vítězství zla stačí pouze to, když slušní lidé budou sedět se založenýma rukama." Poté poděkoval lidem, kteří mu s návrhem i realizací pomohli. Jsou to grafičtí designéři Karel Haloun (vedoucí pedagog atelieru Grafický design na VŠUP v Praze) se svým spolupracovníkem Luděk Kubíkem. Oba jsou u nás dobře známi především jako autoři velkého množství obalů CD a DVD (např. všechny desky a CD VI. Mišíka, M. Prokopa, skupin Jasná páka, Hudba Praha, Echt a desítek dalších jmen). Realizaci do nerezplechu zhotovili Pavel Riedl a Ladislav Zísler - šéfové královohradecké firmy ARC - H. Železný. Rezavějící korpus, podobný náhrobku vytvořil Petr Císařovský se svým synem Davidem.

Následoval proslov kurátora farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Mšeně Jana Kozlíka: – „Pouhých 70 let, ani ne jeden lidský věk, je tomu od oné, v životě obce nepatrné události. Jednoho lednového dne roku 1943 zmizelo devět mšenských obyvatel, a už je nikdo nikdy nespatriil.

Možná to ani příliš pozornosti nevyvolalo. Oni totiž už více než dva roky předtím byli z veřejného života obce vyloučeni. Nesměli do kina, hospod ani na koupaliště, tam všude jim byl vstup zakázán. Věc dnes nemyslitelná, se tehdy stala věcí všedního dne. To ale byl začátek. Tím

začala jejich cesta ponížení z občanů v osoby určené trvale k persekuci a nakonec už jen v číslo a materiál ke spálení.

Co se to stalo? Bylo to jen vážné selhání kdysi křesťanské civilizace, nebo její definitivní debakl? Bylo to jen dočasné zatmění osvícenských ideálů humanity a pokroku, nebo odhalení jejich slabosti? Pak ovšem není záruka, že je zase neodložíme, až se to bude hodit.

Jistě řeknete: nebyla to naše věc, bylo to dílo Hitlera, nacistů a jejich pomahačů. Ano, ale že jejich oběti ze Mšena musely čekat dlouhých 70 let než jich bude oficiálně vzpomenu, to už je naše věc a věc celé obce. Je to dluh, který splácíme až nyní.

Je to dobře, že tato pamětní deska stojí zde, před školou. Vždycky, dokud bude stát tato škola, a paní učitelka nebo pan učitel bude dětem vykládat o oné strašivé události 20.století zvané cizím slovem holocaust, přivedou je sem. Ne už nějací Židé z učebnic dějepisu, ale rodina Ledererova, rodina Pickových, paní Steinová a pan Müller.

Jaké poučení je to ale pro nás? My musíme bojovat proti duchům temnoty, které občas zachvátí Evropu, ale byť naše boje byly sebelitější, už nikdy nesmí být vedeny proti tělu a krvi! Vnímat tuto hranici a nepřekročit ji, to ať je znakem, už poučené, evropské civilizace.

Nedělejme si iluze! Boj s duchy temnoty je mnohem těžší a náročnější. Občas ani nevíte, na které straně vlastně stojíte. Krom toho, každý duchovní zápas vždy jedny spojuje a jiné rozděluje. Není nic, co by spojovalo nás všechny - krom jediného: totiž že my všichni - ať chceme či nechceme - a všechno, co děláme i jak smýšlíme, tak jako na scéně, předvádíme Soudci nejvyššímu - a ten je pro nás všechny jen jeden – Adonaj echad! (Hospodin jeden, jediný, jedinečný). "

Proslov zakončil čelem k pamětní desce se jmény, každého jména se dotkl svou rukou:

"Vrátili jste se do Mšena. Sice už jen jako jména vypálená do oceli. Ale na ty, co chtěli, abyste se nevrátili, nikdo nevzpomene!"

Před dalšími pozdravy zahráli a zazpívali učitelé ZUŠ Mšeno Josef Šebesta (zpěv) a jeho syn Pavel Šebesta, (klavír) píseň David Melech Israel a žačka ZUŠ Mšeno Brigita Klementová za klavírního doprovodu zazpívala píseň O, ir klajne lichtelech.

Poté shromážděné pozdravil ředitel Židovského muzea v Praze Leo Pavlát: "Dámy a pánové, vážení přítomní. Děkuji za pozvání k odhalení pamětní desky, kterou město Mšeno věnuje svým židovským spoluobčanům zavražděným za druhé světové války. Pracuji v muzeu, které je s tímto obdobím tragicky spjato: Velkou část předmětů našich sbírek tvoří konfiskáty židovského majetku z období války. Nejprve dostala čísla věci a poté ti, kterým patřily. Věci, na rozdíl od těch, kterým sloužily, přežily. Je mezi nimi i pláštík na Tóru z poloviny 19. století, který darovala mělnické synagoze Malvína Schneiderová, rozená Picková ze Mšena. Je možno se domnívat, že náležela k rodině, jejíž čtyři členové v dalších generacích jsou připomenuti na právě odhalené pamětní desce. První zmínka o rodině Picků ve vašem městě je v záznamech našeho muzea z roku 1865, první zmínka o židovském osídlení zde z roku 1687. Válka učinila tomuto staletí trvajícím spoležití konec. Velice oceňuji, že z osobní iniciativy pana Kozlíka, s podporou starosty Macha, zastupitelstva stejně jako přičiněním faráře Šimka tato působivě ztvárněná pamětní deska Petra Císařovského a jeho spolupracovníků nyní ve Vašem městě připomene židovskou přítomnost. Všem jim ze srdce děkuji. Text na desce obsahuje i jednu větu v hebrejštině. Na paměť těch, kteří se ve vašem městě tímto jazykem modlili, si ji dovolím přečíst: L-zecher ha-tošavim ha-jehudym šel ha-ir Mšeno še nyrecechu bidej ha-nacim ve-ozrejhem. Děkuji vám za pozornost, váš krásný projev občanské sounáležitosti."

Po něm vystoupil senátor za obvod Česká Lípa (Mšeno patří do tohoto obvodu) Karel Kapoun z Doks: "Vážení přítomní, dovoluji i mně, abych Vás pozdravil a poděkoval za milé pozvání na tuto pietní akci. Především mne příjemně překvapilo, že se našli lidé, kteří si i po tolika letech vzpomněli na neblahé osudy svých spoluobčanů a vytvořili tento úctyhodný památník. Netroufám si pouštět se do historie osudů těchto lidí i doby ve které žili, protože o tomto velice obšírně a fundovaně hovořili mí předřečníci. Chtěl bych z tohoto místa však

hlavně vyzvednout správnost rozhodnutí o umístění tohoto památníku. Zde před základní školou, kde dnes a denně okolo něj budou chodit naše děti, je tím nejlepším místem. Doufám, že pro budoucí generace bude mementem stejně, jako ona doba pro nás politiky, abychom již nikdy nic podobného nepřipustili."

Závěrečnou skladbu - Hevenu šalom alejchem, starý židovský hymnus (přinášíme vám pokoj - paralela ke křesťanskému Pax hominibus bonae voluntatis), zazpívali Brigita Klementová a Josef Šebesta za doprovodu Pavla Šebesty.

Po skončení škola otevřela prostory účastníkům odhalení. Na sále v 1. patře bylo připraveno občerstvení, byl zde prostor k vzájemným rozhovorům. Na přípravě tohoto zázemí se podíleli všichni učitelé Masarykovy základní školy v čele s paní ředitelkou Jiřinou Trunkovou. Patří jim za to velký dík.

Po slavnosti se k odhalení pamětní desky se přejně vyjádřila i zástupkyně ředitelky mšenské ZŠ, paní Hana Nečasová: „Naši žáci se o holocaustu učí, jezdíme s nimi do Terezína. Nyní mají přímo před školou památku na lidi, kteří zde žili. To je víc než jen text z učebnice.“.

S myšlenkou na vytvoření pamětní desky přišel kurátor mšenského sboru Českobratrské církve evangelické Jan Kozlík, který v archivech našel seznam deportovaných občanů. Výsledky svého bádání zveřejnil ve Mšenských novinách č. 5 v roce 2012. Mimo jiné tehdy napsal, cituji: „Fyzické vyhlazení Židů je, pravda, věc Hitlera, nacistů a jejich pomahačů, avšak vyhlazení i pouhé památky na naše spoluobčany a sousedy je už naše věc a věc celé obce. Je to dluh, který kvůli nesplacení přechází z generace na generaci“.

pozn.: celý text je možné najít na odkazu

<http://www.mestomseno.cz/index.php?cmd=page&id=3607&lang=cs>

Kozlíkovu ideu podpořilo staršovstvo mšenského evangelického sboru a podalo konkrétní návrh na vytvoření desky a její odhalení městskému zastupitelstvu. Návrh byl pozitivně přijat a v dělné spolupráci zástupců města v čele se starostou Martinem Machem a zástupců evangelického

sboru zastoupeném kurátorem Janem Kozlíkem a farářem Michalem Šimkem došlo k vzájemné dohodě a shodě.

Byla vyhlášena soutěž na zhotovení pamětní desky. Komise vybrala návrh akademického sochaře Petra Císařovského, jehož dílo bylo dnes odhaleno a představeno.

Tím byl splacen dluh bývalým spoluobčanům, jejichž předci ve Mšeně po generace normálně žili, pracovali, obchodovali a umírali. Na základě nacistických zákonů byli vytrženi ze svého přirozeného prostředí. Podle nepotvrzených zpráv byli odvezeni ze Mšena vlakem do Mladé Boleslavi.,. Zde byli soustředěni s dalšími Židy z okresů Mělník a Mladá Boleslav na Hradě. Dne 13. ledna 1943 byli odtransportováni do Terezína...

Přestože od této smutné události uplynulo letos již 70 let, vzpomínky na tyto bývalé spoluobčany v myslích pamětníků – občanů Mšena nezmizely. Historická paměť žije. Svědčí o tom například slova mšenského občana, pan Josefa Kaulera (nar. 1934), kterému bylo v době transportu 9 let: „*Můj táta se kamarádil s Leo Ledererem. Chodili spolu do hospody, nebo se jen tak potkali...Pamatuji si, jak nosili hvězdu...Lederer dal tátovi ještě před transportem knihy o průmyslu...V pár dnech je všechny sbalili...Když je odsunuli, nezbyla po nich žádná památka.*“

Libuše Němcová, roz. Schönbachová si pamatuje na všechny rodiny mšenských Židů, kteří zde měli krámky v Karlově a v Kostelní (dnešní Masarykově) ulici. Vzpomíná takto: „*Nepanovała zde žádná averze vůči nim. Normálně se živilo jako ostatní. Můj přítel a budoucí manžel Jiří Němec se kamarádil s Leo Ledererem. Byli stejně staří, měli se rádi. Když Leo odcházel, nechal mu na památku šachový stoleček a křesílka. Leo tušil, možná i věděl, co ho čeká.*“

Tatínek Libuše Němcové- Rudolf Schönbach - přišel se svojí rodinou do Mšena z Osečné ze Sudet po Mnichovu na podzim 1938. Ve Mšeně působil jako velitel četnické stanice. Jeho dcera vzpomíná: „*Tatínek byl ryzí charakter, vlastenec. Trpěl tím, že Židé byli transportováni, byl z toho nešťastný. S tím nemohl normální člověk souhlasit. Nedalo se tomu zabránit. Bylo nám jich líto, že Němci je chtějí bez důvodu vymýtit.*“

Michal Šimek

Krátce

Biblický kroužek na faře se koná v úterý jednou měsíčně ve dvou skupinách – celkem se zúčastňuje sedm dětí.

Biblický kroužek v mateřské škole ve Mšeně se koná jednou měsíčně. Je přihlášeno pět dětí.

xxx

Na konventu Poděbradského seniorátu v Libici nad Cidlinou byl 2. listopadu zvolen nový senior. Stal se jím Martin Fér – farář evangelického sboru v Poděbradech

xxx

Seniorátních dnů mládeže Poděbradského seniorátu konaných v Libiši 8. – 10. listopadu se zúčastnili z našeho evangelického sboru Anička a Ivan Skopcovi.

xxx

Bratr Jan Semilský, rodák z Tajné u Mšena, který získal duchovní základy ve mšenském evangelickém sboru, se zúčastnil v letošním roce ekumenické misijní akce v Praze 5 – Stodůlkách . Podílelo se na ni Křesťanské společenství, jehož je členem, Církev bratrská, místní římskokatolická farnost a členové komunity Chemin Neuf z Tuchoměřic u Prahy. Jenda Semilský ocenil v této souvislosti aktivity tuchoměřické komunity, zejména množství mladých lidí, kteří přinesli řadu podnětů (*V tomto čísle sborových listů přinášíme rozhovor s duchovním této komunity, římskokatolickým knězem Alainem Cleyssem*).

xxx

Od ledna 2014 bude ve mšenském evangelickém sboru zahájena diskuse o budoucnosti sboru. Rozhovor se bude týkat otázek života a poslání sboru. Podnět k této diskusi vzešel od synodu Českobratrské církve evangelické v souvislosti se schválením zákona o církevních restitucích.

xxx

V pátek 22. listopadu se v modlitebně evangelického sboru uskutečnila přednáška akademického sochaře a zakladatele okrašlovacího spolku Pšovka Petra Císařovského na téma **Památky, život a umění na Kokořínsku slovem i obrazem**. Přednášející shrnul činnost spolku od roku 2003 – obnova křížků a studánek a interiéru kostela v Bořejově. A nastínil plány do budoucna. V druhé části seznámil přítomné se svými

aktivitami při zhotovení kovových vrat v areálu františkánské zahrady v Praze a při obnově hrobu Bedřicha Smetany na vyšehradském hřbitově.

xxx

V sobotu 7. prosince se v evangelickém kostele uskutečnil adventní koncert zpěváka Jaroslava Hutky. Vedle skladeb ze Sušilovy sbírky zazněly žalmy z amsterodamského kancionálu J. A. Komenského a některé nové skladby.

Michal Šimek

Alena Maštálková doporučuje k četbě

Jiří Křesťan: Zdeněk Nejedlý. Politik a vědec v osamění
Vydalo Nakladatelství Paseka v Praze a Litomyšli 2012

Když se po listopadových událostech 1989 začal historik a archivář Jiří Křesťan zabývat tématem dobové levicové reflexe české otázky, jejíž nositelé byli spjati s KSC, zaujala ho především osobnost Zdeňka Nejedlého.

Důkladnému studiu této komplikované a mravně sporné osobnosti věnoval více než 20 let svého badatelského úsilí. Plody své práce promítl do obsáhlé monografie, která byla v akademických kruzích vřele přijata.

Zdeněk Nejedlý byl jedním z nejnadanějších ale také nejrozporuplnějších intelektuálů v naší novodobé historii. Biografie o Z. Nejedlém je psána chronologicky, první kapitoly jsou věnovány mládí, studiu a počáteční dráze mladého vědce.

V dalších kapitolách rozebírá historik jeho vědecké a politické působení, vztah Nejedlého ke známým osobnostem z oblasti politiky, kultury a umění, k jeho kolegům a konkurentům. Přibližuje čtenářům důležité události z jeho soukromého i veřejného života.

Životopis má 569 stran, je vybaven obrazovou přílohou a několika rejstříky. Nenechte se odradit jeho tloušťkou, čte se jedním dechem.

Bláznovství kříže

V sobotu 2. listopadu 2013 se v Libici nad Cidlinou konal konvent Poděbradského seniorátu. Úvodní pobožnost měl Jan Kozlík, kurátor evangelického sboru ve Mšeně

1Kor 1,18-24

K podivným výrokům o bláznovské zvěsti o kříži se apoštol dostal tak, že sám o sobě říká, že jeho posláním je zvěstovat evangelium – ne ovšem moudrostí slov, aby Kristův kříž nepozbyl smyslu (aby nevyprázdnil kříž Kristův).

Už tady – ještě dříve než rozvine zvláštní teorii o bláznivosti celé zvěsti o kříži – říká apoštol něco podivného, leč závažného. Mohlo by se stát – a toho se chce vyvarovat – že by zvěstováním evangelia (tedy „dobré zprávy“) pozbyl smyslu Kristův kříž. A to by se právě stalo tím, že by zvěstoval pomocí „moudrosti slov“. Jinými slovy, že by z evangelia udělal světskou moudrost. Moudrost slov je moudrost tohoto světa spočívající v rozumných důvodech a pochopitelných důsledcích. Kříž Kristův se do nich nevejde. Proč? Protože v každém světsky rozumném výkladu o Bohu nedává smysl, je doslova nesmyslný. Proto naši překladatelé říkají, že by „pozbyl smyslu“. Apoštol říká, že by světskou moudrostí kříž Kristův vyprázdnil. To mi připadá ještě horší – totiž že by moudrost udělala z Kristova kříže lidsky (rozumově) pochopitelný, vysvětlitelný a tudíž logický Boží záměr, či logicky zdůvodnitelný Boží krok.

Co asi měl apoštol na mysli, by mělo vysvitnout z našeho textu: Slovo o kříži je bláznovství těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. Že slovo o kříži je pro jedny hloupost a pro druhé Boží moudrost a moc, není věc názoru, nýbrž víry a nevíry. Co je Boží moudrost a moc, rozpoznává víra. Co zní logicky a vnitřně je nerozporné, rozeznává intelekt. Boží moc se lidským rozumem neřídí. Toto poznání učinila víra už ve Starém zákoně.

Jako bychom to neslyšeli: Kámen, který zavrhlí stavitelé, učiněn jest kamenem úhelným (Ž118,22). Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin (Iz55,8). Apoštolovi

vytanula na mysl jiná věta z proroka Izaiáše: Je psáno: Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu (Iz29,14)

Prorok Izaiáš ovšem neútočí na moudrost a rozumnost vůbec, nýbrž konkrétně na ty Izraelce, kteří si nějak vystačí svou moudrostí a svým rozumem bez Hospodina. Konkrétně to Hospodin provede tak, že učiní s nimi věci tak divné, že moudří a rozumní jim budou k ničemu.

Apoštol Pavel slovo prorokovo vztáhl na veškerou moudrost tohoto světa, a protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrosti, zalíbilo se Bohu spasit bláznovskou zvěstí ty, kdo věří. „Zalíbilo se Bohu“ udělat něco, co moudrým a rozumným hlava nebere a proto to mají za bláznivý, hloupý, nejasný nápad.

Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. O tom není sporu, naše evropská civilizace vyrostla ze dvou kořenů, řecké vědy a kultury a křesťanského náboženství, které je židovského původu. Naše civilizace je tedy syntézou nebo spíš symbiózou obojího. Přestože na tom měl nemalou zásluhu i apoštol Pavel, v podstatné věci jasně viděl, že křesťanství je nepřijatelné, jak pro Židy, tak pro Řeky.

Židé žádají znamení. Není pochyb, kříž, na kterém Ježíš zemřel, byl pro ně zklamáním. Bůh se svého vyvoleného nezastal. To znamená, že nebyl s ním. Ježíš byl Bohem opuštěn. A to fakticky, nejen symbolicky. Proto byl jim kříž Kristův kamenem úrazu.

Řekové vyhledávají moudrost. Jaký rozumný důvod by měl Bůh mít, aby nechal svého milého syna trpět a zemřít? Nemohl Bůh dosáhnout svých cílů jinak, tj. bez té nechutné popravky? Jde-li Bohu o duchovní povznesení lidstva, pak potřebujeme především vynikající myslitele a učitele. Živé, ne popravené.

Všimněme si, že jako dědici řecké i židovské kultury, máme i stejné námitky a pochybnosti. Kříž Kristův je nám i dnes kamenem úrazu i bláznovstvím.

Duchovní situace dnešní doby je zvláště rozbředlá. Na nábožensko-duchovní scéně vystupuje mnoho skupin i soukromých učitelů zdravé životní filosofie a zdravotní praxe. Většina z nich učí, jak se kříží vyhnout. Jsou ale i takové, které učí „nést kříž“. Nesením kříže se však myslí zvládání těžkých životních situací jako je nemoc, úraz nebo smrt našich blízkých, opuštěnost milovanými bytostmi, nebo i vlastní selhání.

Nic proti ušlechtilým snahám druhým lidem pomoci, ale kříž Ježíšův to není.

O Kristově kříži nutně musí mluvit tradiční křesťanské církve, i když to v současné době není nijak populární téma. Pro apoštola Pavla to bylo téma zásadní. Třebaže věděl, že tím narazí jak u Řeků, tak u Židů, trval na tom: My kážeme Krista ukřižovaného.

Jistě to všichni nějak cítíme. Vynecháme-li Kristův kříž z našeho poselství, pak se nadobro ztrácíme v onom mnohohlasém sboru různých optimistických nauk i životních praktik.

Pravověrné dogmatické výpovědi všichni nějak v paměti vylovíme. Podle nich Ježíš musel zemřít za lidský hřích. Jako výkupné za člověka ze zajetí hříchu, jako smírčí oběť za hřích, jako zástupně potrestaný za porušení zákona člověkem.

Nemíním s těmito tezemi polemizovat. Rozumím jim. Jen připomínám, že všechny mají za cíl vnést nějaký lidsky pochopitelný vyšší smysl do něčeho tak absurdního a skandálního, jako je smrt vzácného a bezúhonného člověka Ježíše tím nejpoutupnějším způsobem.

Podle těchto metafyzických tezí je však vcelku jedno, jak konkrétně k Ježíšovu ukřižování došlo, jaké měl Ježíš možnosti se zachovat a jaké si zvolil. Celá barvitá vyprávění evangelií o Ježíšovu slovu i skutku, které předcházely jeho zatčení a odsouzení, jsou najednou vedlejší. Hlavně, že zemřel – nevinný za vinné, aby se tak naplnil kosmický význam jeho smrti.

Má-li být Ježíš Kristus mým Pánem, pak mě zajímají právě ty okolnosti, za nichž zvolil smrt na kříži, a to proto, že mě on sám, podle svědectví tří evangelií, k této cestě kříže vyzval a z kontextu je jasné, že mi přitom půjde o život. Odmítl se bránit silou, ani se nechtěl spasit útekem a konečně odmítl uzavřít s mocí nějaký kompromis. Všechna tři lidským rozumem pochopitelná řešení Ježíš odmítl: boj, ústup i kompromis. Jiná nejsou. Čtvrtá cesta, cesta Ježíše Krista, cesta kříže, se lidskému úsudku vymyká, podle něj je pošetilá. Podle apoštola je z lidského hlediska pošetilá i zvěst o ní. Pro povolání ale Boží moc a Boží moudrost.

Společensko-politický význam cesty kříže je nepopíratelný – jak tehdy, tak i dnes. Můžeme si být jisti, že zvažovat ji nebude nikdo, když ne my, jestliže věříme, že bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. Amen.

Modlitba: Milostivý Bože, Otče nás všech, před Tvou tváří předvádíme své kousky, budujeme si modly a sloužíme jim, a to i když už víme, že jsou to jen modly, jen abychom nemuseli myslet na to, na čem skutečně záleží. Prosíme o rozeznání a vnímavost pro tyto věci, v duchu tvého Syna Ježíše Krista. Amen

Jan Kozlík

Atentát na Reinharda Heydricha a druhé stanné právo na území tzv. protektorátu Čechy a Morava

Edice historických dokumentů , Svazek 1

Vybral, sestavil, do češtiny přeložil, úvodem a poznámkami opatřil Vojtěch Šustek.

Archiv hlavního města Prahy a Scriptorium, Praha 2012

1196 s., 759,- Kč

Archivář Vojtěch Šustek předložil na jaře tohoto roku odborné i laické veřejnosti 1. svazek z plánované edice více než 500 německojazyčných dokumentů vzniklých okruhu působnosti německé politické a policejní správy na území Protektorátu Čechy a Morava nebo v ústředních německých úřadech v Berlíně. Ke všem dokumentům pořídil český překlad. Celá edice se týká atentátu na R. Heydricha a druhého stanného práva od 27. května do 3. července 1942.

Svazek i přes svoji objemnost je řazen přehledně . Začíná seznamem dokumentů v 1. svazku zveřejněných – akce Anthropoidu a domácí rezistence proti Heydrichovi (Část I.- 114 dokumentů) a situační zprávy velitele bezpečnostní policie a bezpečnostní služby v protektorátu Horsta Böhmeho (Část II). V následujícím úvodu 1. svazku autor popisuje význam, účel a pojetí edice včetně kritéria výběru pramenů a jejich kritiky. Nechybí popis politické a policejní správy v Protektorátu včetně nacistických trestních soudů zde působících. Šustek pokračuje shrnutím dosavadního stavu zveřejnění novodobých edic archivních dokumentů k tématu, literatury a archivních fondů, z nichž pocházejí vydané dokumenty a závěrečné poděkování všem spolupracovníkům. Potom následují dokumenty, v závěru seznam zkratk, použitá literatura, konkordance pražských místních názvů a jmenný a místní rejstřík.

K rozhodnutí publikovat dokumenty inspirovali Šustka tři autoři – Jaroslav Čvančara (odborně komentovaná dokumentace k heydrichiádě), rozhlasový dokumentarista Miloš Doležal (výpovědi desítek účastníků a pamětníků tehdejších událostí) a Jaroslava Milotová -Společně s Miroslavem a Margitou Kárnými vydala soubor dokumentů k Heydrichově okupační politice a k prvnímu stannému právu.

V úvodní studii se ostře vymezuje vůči autorům, kteří v minulých desetiletích významně ovlivnili náhled historiků i veřejnosti, přičemž se dopustili ideologické falzifikace - atentát učiněný proti vůli domácího odboje (Čestmír Amort) nebo zveličená role Ladislava Vaňka (Miroslav Ivanov). Na druhé straně vyzdvihuje knihy a studie Jaroslava Andrejse, Ladislava Šímy, Oldřicha Sládka, Zdeňka Jelínka či Jiřího Šolce. Ty se staly ve své době solidním základem pro seznámení s danou problematikou.

Zabýval se i dílem Stanislava F. Bertona, který vydal pověstnou zprávu kriminálního rady Heinze Pannwitze o vyšetřování atentátu. Berton měl verzi z konce 50. let, nyní má čtenář k dispozici originální zprávu z 25.9. 1942 s podrobnými poznámkami a kompletní fotodokumentací. Uplatňuje zde svůj kritický pohled a upozorňuje, že ve zprávě jsou obsažena propagandistická klišé, nepravdivé údaje nebo polopравdy. Jako příklad uvádí líčení členů Anthropoidu Jana Kubiše a Josefa Gabčíka ale také jejich rodiče, jako příslušníky společenské spodiny. Šustek rovněž analyzuje negativní roli Ladislava Vaňka - spolupracoval gestapem, po válce vyzdvihl neprávem svoji roli při přípravě atentátu a nakonec se stal konfidentem Státní bezpečnosti.

Dokumenty a vybrané zprávy umožňují čtenáři sledovat události kolem atentátu den za dne, hodinu za hodinou. A to vše doplněné o perfektní poznámkový aparát. A to v širších souvislostech činnosti a aktivit ostatních parašutistických skupin vyslaných z Londýna. Šustek nepřistoupil ke zpracování pramenů nekriticky, konfrontuje je s jinými výpověďmi.

Některé vybrané dokumenty nejdou časově ose, umožňují však zajímavé srovnání. Tak například se dozvíme, že Heydrichův předchůdce v úřadě Konstantin von Neurath jezdil z Panenských Břežan do Prahy s policejním doprovodem , Heydrich jezdil v autě pouze se svým řidičem, přestože byl již od října 1941 informován, že na území Protektorátu se vyskytují agenti – parašutisté.

Šustek analyzuje nacistickou propagandu – konstatuje, že nakonec díky vyvolání strachu splnila svůj účel. Dlouho přes popravu a zátahy bezpečnostních sil neměli žádnou stopu, hmatatelný výsledek. Poté, co vyhlásili amnestii do 18. června 1942, pro ty, co dosud neučinili výpověď, vedoucí k dopadení atentáčníků, se nakonec 16. června přihlásil člen paravýsadku Out Distance Karel Čurda - pod vlivem strachu o svoji matku (z oficiálních zpráv se dozvěděl o zastřelení rodičů velitele parašutistické skupiny Zinc Oldřicha Pechala). To byl pro nacistický aparát klíčový moment, vyšetřovatelé se dozvěděli vše, co potřebovali, mašinerie se rozjela na plné obrátky.

Význam Šustkovy edice je epochální. Poprvé má odborná i laická veřejnost k dispozici veškeré významné dokumenty týkající se činnosti skupiny Anthropoid a zápasu německé okupační zprávy proti parašutistům a jejich spolupracovníkům. Dokumenty a vybrané zprávy opatřené bohatým Šustkovým poznámkovým aparátem umožňují sledovat události již před atentátem od října 1941 - zprávy o výskytu a seskocích parašutistů na území Protektorátu, atentát a události po něm, až po výsledky některých nejbližších spolupracovníků Anthropoidu v říjnu 1942. Vše zasazeno do širších souvislostí činnosti a aktivit ostatních parašutistických skupin vyslaných z Londýna.

Autorovi se nepodařilo dohledat zprávu o zajištění stop v místě atentátu ani expertízu Gabčíkova samopalů – zřejmě se už tedy nikdy nedovíme, proč zbraň v rozhodném okamžiku selhala.

Na pozadí zveřejněných dokumentů je zřejmé, že parašutisté i odbojáři čelili tvrdému a schopnému nepříteli. Na druhé straně nacisté nebrali jejich aktivity na lehkou váhu a vzbuzovaly u nich respekt.

Šustkova práce si zaslouží uznání a lze ji každému zájemci doporučit. A především – právě kvůli hrdinství a odvaze a obětavosti československých odbojářů tuto knihu Šustek ve spolupráci s mnoha dalšími sestavil.

Michal Šimek

Bohoslužby ve vánočním a novoročním období

Neděle 22.12. 2013 **10 hod.**
součástí bude krátké pásmo dětí z nedělní školy

Středa 25.12. 2013 – Boží hod vánoční **10 hod.**
(vysluhování Večeře Páně)

Čtvrtek 26.12. 2013 – svátek sv. Štěpána **10 hod.**

Neděle 29.12. 2013 **10 hod.**

Středa 1.1. 2014 - Nový rok **10 hod.**
(vysluhování Večeře Páně)

Sborové listy na internetu

Sborové listy si můžete také stáhnout na www.msenocce.wbs.cz.

Salár a dary

Zaplatit salár za rok 2013, věnovat peněžní dar na opravy, provoz sboru můžete osobně v kostele u bratra kurátora J. Kozlíka nebo sestry I. Pavelkové nebo platbou na účet sboru č. 174987837/0300. Děkujeme!

Požehnané vánoční svátky a nový rok 2014 !

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Webové stránky sboru: www.msenocce.wbs.cz

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.